

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Aleše Roztočila a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobkyně: **nezl. B. S.**, zast. zákonnou zástupkyní L. B., proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 12. 10. 2021, č. j. MV-135253-4/SO-2021, v řízení o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci ze dne 12. 5. 2022, č. j. 59 A 91/2021 - 60,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Dosavadní průběh řízení

[1] Rozhodnutím Ministerstva vnitra ze dne 24. 1. 2020, č. j. OAM-18713-17/PP-2018, byla podle § 87e odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců"), zamítnuta žádost žalobkyně o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie na území České republiky a byla jí stanovena povinnost k vycestování z území do 35 dnů od právní moci rozhodnutí k vycestování z území České republiky. Důvodem zamítnutí této žádosti byla skutečnost, že žalobkyně není rodinným příslušníkem občana Evropské unie, jelikož její matka není provdána za M. B., s nímž spolu s jejich synem a se žalobkyní žijí ve společné domácnosti. Rozhodnutím ze dne 3. 4. 2020, č. j. MV-41448-4/SO-2020, žalovaná odvolání zamítla a prvostupňové rozhodnutí potvrdila.

[2] Toto rozhodnutí o odvolání však následně zrušil Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci (dále jen „krajský soud“) rozsudkem ze dne 23. 10. 2020, č. j 59 A 34/2020 - 44. V něm krajský soud dospěl k závěru, že žalobkyně není s panem B. pokrevně příbuzná a nebyla jím osvojena, takže ji nelze považovat za jeho potomka ve smyslu § 15a zákona o pobytu cizinců. I v těchto případech je však nutno posuzovat přiměřenost rozhodnutí s ohledem na soukromý a rodinný život žalobkyně, přičemž v případě jeho nepřiměřenosti lze udělit pobytové oprávnění, na něž by žalobkyně jinak právo neměla. Přitom je zřejmé, že žalobkyně je šestiletým dítětem a bylo i dostatečně doloženo její soužití žalobkyně s matkou, bratrem a panem B. Tyto skutečnosti svědčí o silné rodinné vazbě žalobkyně k území České republiky a o naprosté nevhodnosti návratu nezletilého dítěte do Moldavské republiky.

[3] Krajský soud dospěl k závěru, že za těchto okolností nemůže považovat za přiměřený požadavek na přesun do Moldavské republiky celé rodiny, která má významnou vazbu na Českou republiku, kde i fakticky žije. Přiměřeným by nebylo ani řešení vzniklé situace rozdělením rodiny, kdy by se žalobkyně s matkou vrátily do Moldavské republiky, neboť mají přinejmenším pokrevní pouto k bratru žalobkyně, který od narození žije v České republice a má zde také českého otce, nehledě na faktické pouto k panu B., s nímž matka žalobkyně zplodila potomka a který sám prohlásil, že společně žijí jako rodina, čemuž nasvědčuje i provedená pobytová kontrola. Za zcela absurdní by krajský soud považoval, aby výsledným řešením vzešlým z procesu provedeného českými správními orgány byla nutnost návratu samotné nezletilé žalobkyně do Moldavské republiky.

[4] Krajský soud uzavřel, že s přihlédnutím k věku a rodinné situaci žalobkyně je rozhodnutí žalované nepřiměřené. V dané věci bylo namístě v souladu s recentní judikaturou Nejvyššího správního soudu zkoumat dopad rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně a v tomto případě bylo také namístě konstatovat jeho nepřiměřenost. Za těchto okolností mělo být žalobkyni požadované pobytové oprávnění uděleno s odkazem na čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.

[5] Proti citovanému pravomocnému rozsudku krajského soudu nebyla podána kasační stížnost a žalovaná v reakci na něho zrušila prvostupňové rozhodnutí Ministerstva vnitra a věc mu vrátila k novému projednání.

[6] V následném řízení Ministerstvo vnitra žádost žalobkyně opět zamítlo rozhodnutím ze dne 29. 6. 2021, č. j. OAM-18713-32/PP-2018. Žalovaná rozhodnutím ze dne 12. 10. 2021, č. j. MV-135253-4/SO-2021, odvolání žalobkyně zamítla a toto prvoinstanční rozhodnutí potvrdila.

[7] V novém rozhodnutí o odvolání žalovaná uvedla, že žalobkyně není rodinným příslušníkem občana Evropské unie ve smyslu § 15a zákona o pobytu cizinců. Závislost žalobkyně na M. B. prokázána nebyla. Z čestného prohlášení M. B. je sice zřejmá určitá finanční péče, kterou žalobkyni poskytuje, nejde však o finanční či jinou závislost ve smyslu § 15a odst. 2 písm. a) bodu 2 zákona o pobytu cizinců. Žalovaná dále doplnila, že na žádost žalobkyně nemohla nahlížet shodně jako na žádost, kterou podala její matka. Je na zástupkyni žalobkyně, jak svůj rodinný stav vyřeší, aby došlo ke splnění podmínek pro získání pobytového oprávnění žalobkyní. K námitce nepřiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalovaná uvedla, že žalobkyně není

rodinným příslušníkem občana Evropské unie a zamítavým rozhodnutím jí tedy nemohla vzniknout žádná újma. Jím bude určitým způsobem zasaženo do soukromého a rodinného života žalobkyně, nicméně tento zásah nelze označit za nepřiměřený, neboť správní orgány jsou povinny respektovat příslušná zákonná ustanovení, přičemž žalobkyně podmínky pro udělení požadovaného pobytového oprávnění nesplňuje.

[8] I toto rozhodnutí žalované o odvolání krajský soud zrušil rozsudkem ze dne 12. 5. 2022, č. j. 59 A 91/2021 - 60. V jeho odůvodnění uvedl, že přestože již jednou rozhodnutí žalované zrušil, stojí její nové rozhodnutí na totožných nosných důvodech. V nemalém rozsahu je lze dokonce označit za rozhodnutí shodné. Žalovaná přitom v řízení následujícím po vydání zrušujícího rozsudku byla vázána právním názorem, který v něm soud vyslovil.

[9] Krajský soud přitom konstatoval, že v období po zrušení předchozího rozhodnutí žalované nedošlo ke změně pro věc relevantní právní úpravy ani k zásadnímu přerodu judikatury, jenž by způsobil zřetelnou neudržitelnost dříve vysloveného právního názoru. Pokud jde o skutkové okolnosti, žalobkyně do spisu v mezidobí založila nové podklady dále potvrzující její zakotvení v rodině a v českém prostředí, kde již zahájila školní docházku. Nadto mezi vydáním původního a nového rozhodnutí žalované uplynulo asi jeden a půl roku, což je nikoli nevýznamný časový úsek, v němž žalobkyně dle nově doplněných podkladů svůj vztah k českému prostředí dále utužovala, neboť nadále žila v tomtéž rodinném prostředí a počala navštěvovat první třídu základní školy. Z uvedeného plyne, že nenastaly okolnosti, pro něž by bylo připuštěno přehodnocovat dříve vyslovené závěry krajského soudu v téže věci.

[10] Podle krajského soudu dále nosné důvody rozhodnutí žalované neprošly v porovnání s jejím předchozím rozhodnutím významnou změnou. Žalovaná je pouze v reakci na zrušující rozsudek krajského soudu dílčím způsobem doplnila, zřejmě aby lépe konkurovala právnímu názoru vyslovenému v zrušujícím rozsudku. Je přitom namístě hovořit o konkurenci, neboť žalovaná s přihlédnutím k obsahu jejího rozhodnutí či vyjádření k žalobě v podstatě nezastírá, že právní názor krajského soudu nerespektuje, když otázky jím vypořádané evidentně posuzuje odlišným způsobem. Zaštiťuje se přitom nutností respektovat text zákona o pobytu cizinců, zatímco se nezdráhá nerespektovat jiný zákon, a to soudní řád správní. Odchylka od úpravy zákona o pobytu cizinců je přitom odůvodnitelná potřebou respektovat předpisy vyšší právní síly a je rovněž popsaná v judikatuře, na niž krajský soud v předchozím rozsudku odkázal. Odchylka od povinnosti respektovat závazný právní názor správního soudu naproti tomu nemá oporu v právní úpravě ani soudní judikatuře.

[11] Žalovaná se podle krajského soudu od judikatury týkající se aplikace čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod odchyluje již názorem, že nesplňuje-li účastník řízení podmínky zákona o pobytu cizinců pro udělení pobytového oprávnění, nemůže být zamítavé rozhodnutí nepřiměřené z hlediska dopadů do jeho rodinného života. Tím je popřen smysl těchto judikaturních závěrů, neboť uvedené ustanovení této úmluvy by v takovém případě nebylo možno samostatně aplikovat, přestože je jím Česká republika vázána, a rozhodující by vždy byl pouze text zákona o pobytu cizinců. I k této otázce se nicméně krajský soud výslovně vyjádřil ve svém předchozím rozsudku. Žalovaná navíc stojí sama sobě v opozici, když přes výše uvedený názor jindy dochází na základě jí

uvedené judikatury k tomu, že v krajních případech lze udělit pobytové oprávnění na základě čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.

[12] S ohledem na vázanost právním názorem tedy podle krajského soudu žalované nepřísluše lo, aby otázku přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně posuzovala odlišně, než jak učinil soud. Nepodala-li žalovaná proti tehdejšímu rozsudku kasační stížnost, není krajský soud v souladu se závěry rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu vůbec oprávněn se od svého dříve v téže věci vyjádřeného právního názoru za nezměněných okolností odchýlit. Musí se naopak věnovat tomu, zda žalovaná soudem vyjádřený právní názor respektovala, což se však v žalobou napadeném rozhodnutí nestalo.

II. Obsah kasační stížnost a vyjádření žalobkyně

[13]Proti tomuto rozsudku krajského soudu podala žalovaná (dále jen „stěžovatelka“) včasnou kasační stížnost z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).

[14]V kasační stížnosti stěžovatelka namítla, že v případě, kdy žadatelka nesplňuje základní hmotněprávní požadavky pro udělení požadovaného pobytového oprávnění, toto oprávnění jí udělit nelze. Nejedná se totiž o jediný pobytový titul, o který může žalobkyně podle zákona o pobytu cizinců žádat. Skutečnost, že zákonná zástupkyně požádala pro nezletilou o přechodný pobyt rodinného příslušníka občana Evropské unie a nikoliv o jiné pobytové oprávnění, které by mohla žalobkyně získat, pak nemůže vést k závěru, že s ohledem na rodinné a soukromé vazby žalobkyně na území České republiky je nutné jí toto konkrétní pobytové oprávnění udělit, ačkoliv pro takový postup zákonné podmínky nesplňuje.

[15]Krajský soud tak podle stěžovatelky svým právním názorem zcela popřel platnou právní úpravu, když s odkazem na čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod dospěl k závěru, že stěžovatelka má pobytové oprávnění udělit i přesto, že žalobkyně pro to nesplňuje základní hmotněprávní předpoklady, neboť není rodinným příslušníkem občana Evropské unie ve smyslu § 15a zákona o pobytu cizinců. Fakticky tak zavázal stěžovatelku k postupu, který je v rozporu s platnými právními předpisy.

[16]Stěžovatelka rovněž namítla, že krajský soud posoudil otázku možnosti získání jiného pobytového oprávnění neúplně, jelikož ji založil na úvaze, že žalobkyně je s ohledem na stanovenou lhůtu k vycestování povinna území České republiky opustit. Je však nezbytné připomenout, že žalobkyni nebyl na území zakázán pobyt ani se nejedná o rozhodnutí, které by z hlediska povinnosti opustit území bylo vynutitelné. Takovými rozhodnutími jsou pouze rozhodnutí o správním vyhoštění nebo rozhodnutí o povinnosti opustit území. V neposlední řadě stěžovatelka podotýká, že je zejména odpovědností zákonného zástupce žádat pro nezletilé dítě o takové pobytové oprávnění, jehož zákonné podmínky splňuje. Podle platné právní úpravy je cizinec povinen podat žádost o první pobytové oprávnění na příslušném zastupitelském úřadu. Pokud se hodlá cizinec dlouhodobě usadit na území České republiky, je v jeho zájmu zjistit si v předstihu podmínky, za kterých může v České republice dlouhodobě pobývat. V daném případě byla tato povinnost věcí zákonné zástupkyně žalobkyně. Obecně není přeci možné spoléhat na výjimky či důvody hodné zvláštního zřetele pro povolení pobytu nezletilé žadatelky.

[17]Stěžovatelka je rovněž toho názoru, že krajský soud zcela vybočil z rámce zákona, když stěžovatelce fakticky přikázal, aby žalobkyni udělila přechodný pobyt rodinného příslušníka občana Evropské unie. Takovýto postup, tedy aby soud sám rozhodl o tom, jaké oprávnění a komu má být uděleno, krajskému soudu nepřísluší. S ohledem na výše uvedené považuje stěžovatelka rozsudek krajského soudu za nezákonný.

[18]S ohledem na tyto skutečnosti stěžovatelka navrhla zrušení napadeného rozsudku a vrácení věci krajskému soudu k dalšímu řízení.

[19]Žalobkyně se ve svém vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnila se závěry krajského soudu a navrhla zamítnutí kasační stížnosti.

III. Posouzení kasační stížnosti

[20]Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., podle nichž byl vázán rozsahem a důvody, jež stěžovatelka uplatnila v kasační stížnosti. Přitom neshledal vady uvedené v § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Stěžovatelka odkázala na ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s., podle nichž *kasační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené*

a) nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení,

d) nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

[21]Stěžovatelka v kasační stížnosti vznáší řadu námitek, které by si za jiných okolností jistě zasloužily řádné posouzení. Jak však správně uvedl krajský soud, v projednávané věci se těmito otázkami již v současné době nelze zabývat, neboť krajský soud i žalovaná jsou vázáni předchozím zrušujícím rozsudkem. Jak totiž uvedl rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 23. 2. 2022, č. j. 1 Azs 16/2021 - 50, „*nerespektování závazného právního názoru krajského soudu má totiž podle ustálené judikatury za následek zrušení nového rozhodnutí správního orgánu bez dalšího (rozsudek ze dne 18. 9. 2003, č. j. 1 A 629/2002 - 25, č. 73/2004 Sb. NSS; z poslední doby např. rozsudek ze dne 18. 6. 2020, č. j. 2 Afs 282/2018 - 41, bod 31; rozsudek ze dne 25. 2. 2021, č. j. 9 Afs 177/2020 - 48, bod 35). V řízení o žalobě proti novému rozhodnutí správního orgánu se u těch otázek, který byly krajským soudem zodpovězeny při zrušení původního rozhodnutí, přezkoumává pouze to, zda správní orgán postupoval v souladu se závazným právním názorem krajského soudu; ohledně takto vyřešených otázek totiž již „není prostor pro polemiku“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 12. 2020, č. j. 1 As 312/2020 - 39, bod 32; obdobně např. rozsudek ze dne 1. 9. 2010, č. j. 3 As 9/2010 - 73). Ostatně ani Nejvyšší správní soud nemůže přehodnocovat závazný právní názor vyslovený v prvním zrušujícím rozsudku krajského soudu, pokud proti němu správní orgán nepodal kasační stížnost, ač mohl, a proti jeho závěrům brojí až v kasační stížnosti podané proti dalšímu rozsudku krajského soudu (rozsudky ze dne 10. 3. 2016, č. j. 7 Afs 333/2015 - 47; ze dne 25. 8. 2016, č. j. 9 As 201/2015 - 34, body 22-24; z poslední doby např. rozsudek ze dne 18. 6. 2020, č. j. 2 Afs 282/2018 - 41, bod 33).*“

[22]Jak vyplývá ze závěrů rozšířeného senátu, ani Nejvyšší správní soud není oprávněn v řízení o kasační stížnosti proti druhému zrušujícímu rozsudku krajského soudu přezkoumávat správnost jeho prvního zrušujícího rozsudku za situace, kdy proti němu správní orgán nepodal kasační stížnost. Tak tomu přitom bylo i v projednávané věci. Polemika stěžovatelky s tím, že krajský soud ve svém původním zrušujícím rozsudku překročil své pravomoci tím, že stěžovatelce fakticky nařídil udělit žalobkyni pobytové oprávnění, sice nepochybně může být racionální, nicméně v současné době již pro přezkum tohoto postupu krajského soudu není prostor. Ten by byl v řízení o kasační stížnosti podané stěžovatelkou proti původnímu zrušujícímu rozsudku.

[23]Výše uvedené přitom platí i v případě, že by předchozí postup krajského soudu byl věcně chybný či dokonce nezákonný. Striktní respektování zákona totiž není jedinou či nejvyšší hodnotou v právním státě, jíž by měly ustoupit všechny ostatní principy. Přinejmenším stejně důležitý jako princip zákonnosti je totiž princip právní jistoty, který se nejvíce projevuje právě v institutu právní moci rozhodnutí orgánů veřejné moci. V okamžiku, kdy rozhodnutí nabude právní moci, mělo by být chápáno v zásadě jako konečné, s výjimkou potenciální možnosti dosažení jeho změny prostřednictvím mimořádných opravných prostředků. Pokud jsou některé z dostupných mimořádných opravných prostředků svázány lhůtou pro jejich podání odvíjející se od vydání rozhodnutí (či od seznámení se s jeho obsahem), je zjevné, že účastník řízení, v jehož prospěch bylo rozhodnuto, může v případě nepodání těchto opravných prostředků oprávněně očekávat, že rozhodnutí bude následně změněno pouze za zcela mimořádných okolností, které by odůvodňovaly takovýto zásah do jeho právní jistoty. Byť je i takováto změna v právním řádu za určitých okolností přípustná, je tomu tak především v případech, kdy je to ve prospěch účastníka řízení, tedy kdy je právní jistota prolamována v zájmu ochrany jiného základního práva. Prolamování právní jistoty v neprospěch soukromé osoby po nabytí právní moci rozhodnutí a vyčerpání mimořádných opravných prostředků je totiž tak zásadním zásahem do důvěry v právní systém, že je jej zpravidla bude možné odůvodnit jen tím, že rozhodnutí bylo dosaženo úmyslným trestným činem, zásadní změnou právní úpravy či judikatury, či skutečností obdobné závažnosti.

[24]V projednávané věci se přitom stěžovatelka fakticky domáhá právě přehodnocení závěrů předchozího zrušujícího rozsudku krajského soudu, tedy pravomocného rozhodnutí, které již nemůže být zrušeno ani v rámci řízení o mimořádných opravných prostředcích. Důvody, o které tento svůj požadavek stěžovatelka opírá, však svojí závažností ani zdaleka nedosahují úrovně, kdy by vůbec bylo možno uvažovat o tom, že by měly být upřednostněny před právní jistotou žalobkyně, která na základě závazného právního názoru krajského soudu a postupu stěžovatelky, která proti předchozímu zrušujícímu rozsudku nepodala kasační stížnost, mohla oprávněně očekávat, že jí bude uděleno pobytové oprávnění v souladu s pokynem krajského soudu.

[25]Stěžovatelka argumentuje zejména formální právní čistotou, nezpochybňuje ani skutečnost, že princip ochrany soukromého a rodinného života žalobkyně by mohl odůvodňovat udělení pobytového oprávnění a dokonce i uvádí, že v případě, že by žalobkyně požádala o jiný druh pobytového oprávnění, bylo by její žádosti vyhověno. V zásadě tedy není spor o tom, zda by žalobkyně mohla na území České republiky legálně pobývat, nýbrž jde jen o to, o jaký přesný formální titul se její pobyt bude opírat. Byť Nejvyšší správní soud nezpochybňuje, že tato otázka je obecně významná

a představuje jednu z hlavních složek činnosti žalované, je zcela nepochybné, že svým významem zdaleka neodůvodňuje tak zásadní narušení principů právního státu, jakým by bylo prolomení závaznosti pravomocného rozsudku správního soudu, proti kterému nebyl podán příslušný opravný prostředek.

[26]První zrušující rozsudek krajského soudu rovněž nevykazuje vady takové zásadní povahy, které by odůvodňovaly postup v rozporu se zásadou vázanosti pravomocnými rozsudky ve smyslu citovaného usnesení rozšířeného senátu. Nejvyšší správní soud uznává, že ani princip vázanosti pravomocnými rozhodnutími nemůže platit absolutně a že i ten musí ustoupit jiným právním principům či základním lidským právům v případě, že by trváním na jeho dodržení docházelo k zásadní a zjevné nespravedlnosti, jíž by nebylo možno napravit jiným postupem. Takovéto situace však obecně budou naprosto výjimečné a zpravidla budou založeny na konfliktu mezi principem právní jistoty i jiným základním právem. Mělo-li by porušení zásady právní jistoty odůvodněno rozporem s veřejným zájmem, jak argumentuje stěžovatelka, muselo by jít o veřejný zájem naprosto mimořádné povahy. Není přitom pochyb o tom, že v projednávané věci význam veřejného zájmu, jímž se stěžovatelka zaštiťuje, zdaleka nedosahuje úrovně, kdy by bylo možno uvažovat o tom, že by mohl odůvodňovat prolomení právní jistoty nezletilé žadatelky o pobytové oprávnění v její neprospěch.

[27]Na základě výše uvedeného Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že stěžovatelka byla při svém rozhodování vázána závazným právním názorem vysloveným v prvním zrušujícím rozsudku, podle nějž „*s přihlédnutím k věku a rodinné situaci žalobkyně je napadené rozhodnutí nepřiměřené ve vztahu k rodinnému životu žalobkyně. V dané věci bylo namístě v souladu s recentní judikaturou Nejvyššího správního soudu zkoumat dopad rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně, a v tomto případě bylo také namístě konstatovat nepřiměřenost napadeného rozhodnutí. Za těchto okolností mělo být žalobkyni požadované pobytové oprávnění uděleno s odkazem na čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod*.“

[28]Žalovaná se však tímto závazným právním názorem krajského soudu neřídila, neboť i přes jednoznačný pokyn udělit žalobkyni požadované pobytové oprávnění toto neučinila, a to dokonce s obdobnou argumentací, kterou krajský soud v předchozím rozsudku odmítl. Za těchto okolností krajský soud dospěl k správnému závěru, že i nové rozhodnutí stěžovatelky je nezákonné, přičemž tento svůj právní názor řádně odůvodnil. Napadený rozsudek je tedy zákonný a přezkoumatelný, v důsledku čehož nebyly naplněny důvody kasační stížnosti uvedené v § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

IV. Závěr a náklady řízení

[29]S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl. Současně podle § 60 odst. 1 věty první a § 120 s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť stěžovatelka v něm neměla úspěch a žalobkyni v něm žádné náklady nevznikly, neboť nebyla právně zastoupena.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. srpna 2022

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu